

om deres Arbeidsbydelse. Iøvrigt er jeg ganske enig i, at det er en Lettelse, der bliver dem til Del, men det forekommer mig, at efter den hele kommunale Udvikling og Udviklingen af Veivæsenarbeidet er det nødvendigt at gøre dette Skridt, og det er ogsaa forudsat ved tidligere Lovforslag, at det maatte ske, naar man kom til Ordningen af denne Materie.

Juni-Ryssensteen: Maa jeg udtale min Glæde over at høre, at § 3 ikke skal fortaas saa stærkt, som jeg og flere med mig have forstaaet den. Men det er sandelig den ærede Indenrigsministers egen Skyld, naar vi have misforstaaet den, thi i Motiverne til Lovforslaget findes følgende Sætning: „Saaledes vil man ad denne Vej lettest og naturligt naae til, at Snekastningen, om end først efterhaanden, udføres ved Entrepriise eller leiede Jolk, hvad der vistnok i og for sig maa betragtes som den heldigste og mest økonomiske Arbeidsmaade“ og derefter længere nede: „maa det dog anses nødvendigt fremdeles at holde Afgang aaben for Kommunalbestyrelserne til at lade Snekastningen udføre som Naturalarbejde“. Disse to Sætninger havde jeg læst, og saa havde jeg faaet ud af § 3, at det maatte være den ærede Indenrigsministers Mening at se at komme bort fra Naturalarbeidet og over til Entrepriise-Forholdet, men kun holde Agangen aaben foreløbig for Naturalarbeidet. Min Mening er derimod den, at man skal se, saa vidt som muligt, at faae det hele udført ved Naturalarbejde, men holde Muligheden for Vicitationsarbejde eller Aftord aaben, hvor det er nødvendigt. Naar § 3 altsaa kan udtrykkes og fortaas saaledes af alle Parter, skal jeg ikke have Noget imod, at der holdes en Afgang aaben for Kommunalbestyrelsen til, hvor det maatte være nødvendigt, at foretage Snekastning ved leiede Jolk. Det var denne Bemærkning, jeg vilde gjøre. En anden Bemærkning til den ærede Indenrigsminister er den, at jeg ganske vist ikke har overset, at man ikke helt bortkaster Sognefoged- og Politimester-Institutionen med Hensyn til Snekastning, men jeg har anket over, at man i Lovforslaget stiller dem uden tilbørlig Myndighed; thi naar Noget skal paatales, skal man til Amtmanden med det, og det er for det Første

en langsom Forretningsgang og dernæst en uheldig Forretningsgang lige overfor Politimesteren selv, som vil føle sin Værdighed krænklet i dette Forhold, hvor han nu ikke behøver at spørge Amtmanden, men kan træde til, saasnart han finder det nødvendigt, og det er virkelig nødvendigt mange Gange. Jeg kan forstaa, at den ærede Indenrigsminister fra sin Stilling i Samfundet maa have Kommunerne Myndighed til det Yderste, men vi Andre, som se, hvorledes Kommunalbestyrelserne ved Veilighed virke, have ikke den overordentlig store Respekt for dem og, ærlig talt, mindst for Amtsraadene. Hos Amtsraadene er der paa flere Steder i Forslaget lagt betydelig større Myndighed nu end tidligere, og jeg beber bemærket, at, er der Noget, et Amtsraad ikke holder af, saa er det at gaa mod et Sogneraad. Saaledes som Amtsraadene Sammen sætning er, idet den større Halvdel vælges af Sogneraadene selv, er det hele Landet over blevet Coutume, at saasnart der er Klage over Sogneraadet, saa svarer Amtsraadets større Halvdel: Sogneraadet maa bedst vide, hvorledes det hænger sammen, og naar det veed det bedst, saa har det selvfølgelig Ret; saa kunne vi Andre tale saa meget, som vi vilde, og det selv om Amtmanden stemmer med. Ministeren maa jo forøvrigt ogsaa vide, at der er Amtmand, der ikke stemme, og Nogle endog med den Motivering, at de hade den Paragraf, der siger, at deres Stemme gjør Udslaget i Tilfælde af Stemmelighed, saa lade de hellere Sagen falde. Det, der for mig er Hovedsagen, er, at Myndigheden er lagt i Haanden paa en Autoritet, som er kommen til Stede paa en saadan Maade, at jeg ikke har fuld Forvisning om, at fuld Retfærdighed vil blive ydet, saaledes som den bliver ydet nu, da den er lagt i Politimesterens Haand, thi det maa vi glæde os over, at hele den Myndighed, der er lagt i Politiets Haand, administreres ganske fortrinlig her i Landet; derfor ønsker jeg at beholde den, hvor jeg kan.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):

Forstjellen mellem Opfattelserne af § 3 er jo ikke saa stor; jeg vedskender mig ganske vist den Anskuelse, at det i og for sig er naturligt og ønskeligt, at man gaar til at udbyde eller paa anden Maade at lade de al-